

Förordning om särskilt personsäkerhetsarbete m.m.;

utfärdad den 1 juni 2006.

Regeringen föreskriver följande.

Inledning

1 § I denna förordning finns bestämmelser om särskilt personsäkerhetsarbete enligt 2 a § polislagen (1984:387).

Den som blir föremål för särskilt personsäkerhetsarbete skall få hjälp med de säkerhetsåtgärder som bedöms möjliga och nödvändiga att genomföra. Han eller hon skall även få hjälp med myndighetskontakter och annat som krävs för att personsäkerhetsarbetet skall kunna bedrivas.

Särskilt personsäkerhetsarbete får bedrivas, förutom av polisen, av Kriminalvården i den omfattning som anges i denna förordning.

Förutsättningar för särskilt personsäkerhetsarbete

2 § Särskilt personsäkerhetsarbete får bedrivas beträffande

1. misstänkta, tilltalade, målsägande, vittnen och andra som medverkar eller har medverkat i en förundersökning eller rättegång som rör grov eller organiserad brottslighet (bevispersoner),
2. personer som fortlöpande lämnar eller har lämnat information till polisen i frågor som rör grov eller organiserad brottslighet,
3. anställda inom rättsväsendet, eller
4. närstående till personer under 1–3.

Om det finns särskilda skäl, får särskilt personsäkerhetsarbete bedrivas även beträffande andra personer.

3 § En person får bli föremål för särskilt personsäkerhetsarbete om det finns en påtaglig risk för att allvarig brottslighet riktas mot hans eller hennes eller en närståendes liv, hälsa, frihet eller frid.

4 § För att särskilt personsäkerhetsarbete skall få bedrivas beträffande en bevisperson krävs, utöver vad som följer av 3 §, att

1. de uppgifter som bevispersonen lämnar eller har lämnat bedöms ha betydelse för förundersökningen eller rättegången,
2. det finns ett samband mellan risken för brott och de uppgifter som bevispersonen lämnar eller har lämnat,

3. bevispersonen samtycker till att medverka i säkerhetsarbetet och bedöms kunna följa de villkor som han eller hon kan komma att vara skyldig att följa,

4. bevispersonen har eller kan förväntas få rätt att stadigvarande vistas i Sverige, och

5. andra säkerhetsåtgärder bedöms otillräckliga.

För att särskilt personsäkerhetsarbete skall få bedrivas beträffande andra personer än bevispersoner krävs att de förutsättningar som anges i första stycket 3–5 är uppfyllda. När det gäller personer som fortlöpande lämnar eller har lämnat information till polisen krävs därutöver att det finns ett samband mellan risken för brott och informationslämnandet. För anställda inom rättsväsendet skall det dessutom finnas ett samband mellan risken för brott och den tjänst som den anställde innehar eller har innehaft.

Ansvar för det särskilda personsäkerhetsarbetet

5 § Polisen ansvarar för det särskilda personsäkerhetsarbetet. Kriminalvården ansvarar dock för särskilt personsäkerhetsarbete avseende den som avtjänar fängelsestraff och som inte

1. verkställer straffet utanför anstalt enligt 33 a § lagen (1974:203) om kriminalvård i anstalt,

2. vistas utanför anstalt enligt 34 § samma lag, eller

3. verkställer dom på fängelse utanför anstalt enligt lagen (1994:451) om intensivövervakning med elektronisk kontroll.

6 § Inom polisen skall det finnas särskilda enheter för särskilt personsäkerhetsarbete som bedrivs enligt denna förordning (personsäkerhetsenheter). Rikspolisstyrelsen svarar för samordningen av det särskilda personsäkerhetsarbetet inom polisen.

Inom Kriminalvården skall det finnas en eller flera tjänstemän som ansvarar för frågor som rör sådant arbete.

7 § I ärenden enligt denna förordning skall polisen och Kriminalvården samarbeta med varandra och med andra myndigheter och samhällsorgan som berörs.

Inledning av särskilt personsäkerhetsarbete

8 § En personsäkerhetsenhet skall på begäran av polisen eller Kriminalvården pröva frågan om särskilt personsäkerhetsarbete skall bedrivas i ett visst fall. Frågan skall behandlas skyndsamt.

9 § Den myndighet som enligt 5 § ansvarar för det särskilda personsäkerhetsarbetet beslutar vilka säkerhetsåtgärder som skall vidtas och hur personsäkerhetsarbetet i övrigt skall utformas i det enskilda fallet.

Efter samråd med den som skall omfattas av personsäkerhetsarbetet får myndigheten ställa upp villkor för arbetet som han eller hon är skyldig att följa.

10 § Om förutsättningarna för att bedriva särskilt personsäkerhetsarbete beträffande en enskild inte längre finns, skall den personsäkerhetsenhet som handlägger ärendet besluta att personsäkerhetsarbetet skall upphöra.

Om det i ett sådant fall är Kriminalvården som ansvarar för personsäkerhetsarbetet, skall Kriminalvården underrätta personsäkerhetsenheten om att förutsättningar för att bedriva arbetet inte längre finns.

Personsäkerhetsersättning

11 § Den som enligt denna förordning är föremål för särskilt personsäkerhetsarbete kan, efter särskilt beslut, få ekonomisk ersättning från staten (personsäkerhetsersättning).

Frågor om sådan ersättning prövas av den personsäkerhetsenhet som handlägger personsäkerhetsärendet.

12 § Personsäkerhetsersättning får lämnas i skälig utsträckning för utgifter, förlorad arbetsförtjänst, intrång i näringsverksamhet och förlust vid avyttring av egendom som orsakats av åtgärder till följd av de villkor som uppställts för personsäkerhetsarbetet.

13 § Personsäkerhetsersättningen skall, om det inte finns särskilda skäl, bestämmas till ett engångsbelopp.

Personsäkerhetsersättningen får uppgå till högst ett belopp som motsvarar tio gånger det prisbasbelopp enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring som gäller då ersättningen beslutas. Om det finns synnerliga skäl får ersättningen bestämmas till ett högre belopp.

Har ett beslut om personsäkerhetsersättning redan fattats, får ett nytt beslut om ytterligare ersättning fattas, om det finns synnerliga skäl.

14 § Ansökan om personsäkerhetsersättning skall göras inom två år från det att den utgift, förlust eller annan ekonomiska skada som anges i 12 § uppstod.

Om det finns synnerliga skäl kan en fråga om personsäkerhetsersättning prövas även om ansökan har kommit in efter den tidpunkt som anges i första stycket.

Överklagande och omprövning av beslut

15 § Beslut enligt denna förordning får inte överklagas.

Finner den myndighet som har fattat ett beslut att detta är oriktigt på grund av nya omständigheter eller av någon annan anledning, får myndigheten ändra beslutet, om det kan ske utan att det blir till nackdel för den som beslutet avser.

Bemyndiganden

16 § Rikspolisstyrelsen får meddela närmare föreskrifter om

1. verkställigheten av denna förordning när det gäller det särskilda personsäkerhetsarbete som bedrivs inom polisen,
2. hur personsäkerhetsersättningen närmare skall bestämmas, och
3. hur många personsäkerhetsenheter som skall finnas, var de skall vara lokaliserade och hur de skall vara organiserade samt om deras ansvarsområden.

17 § Kriminalvården får meddela närmare föreskrifter om verkställigheten av denna förordning när det gäller det särskilda personsäkerhetsarbete som bedrivs inom myndigheten.

Överenskommelse om samarbete

18 § Rikspolisstyrelsen får ingå överenskommelse med en utländsk brottsbekämpande myndighet om samarbete angående särskilt personsäkerhetsarbete.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 2006.

På regeringens vägnar

JENS ORBACK

Charlotte von Essen
(Justitiedepartementet)